

הרמטכ"ל מסביר את המיבצע
מסיבה מיוחדת

בגין רוכב כנור
פיטפוט במסיבה

רביבין, פרס וארון כנור
המסיבה נדחתה

יעקובי כנור
המסיבה בוטלה

מילחמות היהודים אחרי אנטבה

לניצחון יש אבות רבים.
הניצחון הוא יתום.

פיתגגס עממי

מעולם לא היו אבות כה רבים למי
שהו, כמו הטוענים לאבהות מיבצע-
אנטבה.

אילו נכשל המיבצע היה שר-הביטחון
שימעון פרס, מכריז אל-ינכון כי ועדת
אגרנט כבר קבעה שאין לשר-הביטחון כל
השפעה על צה"ל, וכי אינו אחראי למעשי
הרמטכ"ל. מהיגם שהרמטכ"ל, מוטע גור,
הביא את הצעת-החילוץ ישירות לראש-
הממשלה, יצחק רבין, והעמיד את פרס
לפני עובדה מוגמרת.

ראש-הממשלה היה בוודאי אומר כי לא
יכול היה לסרב להצעה שהוגשה על-ידי
הרמטכ"ל, ושאושרה על-ידי שר-הביטחון.
ולמרות שסיכויי הפעולה היו רק 40:60
(שישים אחוז סיכוי להצלחה), היה רבין
בוודאי מוסיף כי ראש האופוזיציה, מנחם
בגין ואלמלך רימלט, הם שדחקו בו
לנסות לחלץ את החטופים.

בגין היה אומר כי מעולם לא הת-
בקש לאשר את הפעולה, וכי סמך על
הודעתו של פרס, שדיין אמר שהוא תומך
בפעולה ב-105 אחוזים.

דיין היה בוודאי אומר כי אינו חבר
בממשלה, ואפילו לא בוועדת-החוקר-בהי-
טחון של הכנסת, ואם כשר-הביטחון נמ-
צא כלא-אחראי לדבר, הפעם על אחת כמה
וכמה.

בסופו של דבר היו, בוודאי, מסכימים
הכל כי הרמטכ"ל הוא האשם, שכן הוא

יעקובי, ולא רבין, שתי נקודות לטובת שר-
התחבורה. שהירבה גם בהופעות בטל-
וויזיה בעניין החטיפה.

גור או פרס?

הנקודה הראשונה במסכת השנייה
היא, כיצד הוחלט על הפעולה הז-
צבאית. מקורביו של שר-הביטחון, מה
שקרוי "יוניטד-פרס", מפיצים בכל עוז
את הגרסה כי פרס, ולא אחר, היה זה
שהתנגד ולא השלים כל העת עם שיח
רור המתבלים על-ידי ישראל. פרס היה
זה שדחק לאופציה צבאית, וכאשר היסס
רבין, היה זה פרס ששיכנעו להסכים ל-
הצעת-החילוץ. איש לא שמע את פרס
עצמו אומר דברים כאלה על רבין, והמקור
הוא במפורש "מקורביו", החושבים כי ב-
כך הם עוזרים לו. שמועות אלה הגיעו
כבר לאוזניו של רבין, שהחליט שלא
להגיב.

רבין עצמו אמר במפורש, בשיחות פר-
טיות, כי הקריטי מגיע למוטה גור. הר-
מטכ"ל היה זה שהציע, יום ודחף לקבל
את הצעתו. מי שהחליט, בסופו של דבר,
על קבלת הצעת צה"ל, היה ראש-הממ-
שלה לבדו. כפי שניסח זאת בשיחות פר-
טיות: "אם משהו לא יהיה בסדר, ויהיו
נפגעים רבים, אני יודע שאני אחיה הכי
תובת לביקורת, להפגנות, ולא אף אחד
אחר. אף-על-פי-כן אני ממליץ לעשות זאת.
אני לוקח על עצמי את האחריות".
מקורביו של רבין יודעים לומר כי יום

המירוץ אל התהילה

המליץ ותיכנן, וכי אילו הסכים להכניס
בזמנו את אריק שרון לצבא, היה הכל
אחרת.

יעקובי או רבין?

רצח המזל והפעולה הצליחה, ועתה
נדחקים הכל אל עוגת ההצלחה, לני-
גוס ממנה נתחים גדולים ככל האפשר.
המזל הוא שהתהילה היתה כה רבה, עד
שיש די לכולם.

בכל-זאת, מייד אחרי תום המיבצע המוצ-
לח, החלו מילחמות-היהודים, כאשר כל
המעורבים בדבר טוענים לזכות אבהותם
על המיבצע. הוויכוח הגדול מתמקד ב-
שאלות הבאות:

- מי היה הראשון שהציע חילוץ צבאי.
- מי היה זה שהחליט על כך?
- מי היה זה ששלחם מול המהססים
לקבל את הצעת החילוץ.

חילוקי-הדעות מתחילים כבר בשאלה
למי נודע ראשון על החטיפה.

לפי יוסף חריף במטריב (9.7.76): "ביום
הראשון, ה-27 ביוני, סמוך לשעה אחת
ושלושים (בצהריים), נכנס מזכירו הצבאי
של ראש-הממשלה, תת-אלוף אפרים פורן,
בעיצומה של ישיבת הממשלה, ומסר לידי
של ראש-הממשלה פתק... ראש-הממשלה
הפסיק את הישיבה, ובישר לשרים את
תוכנו: מטוס אייר-פראנס, שבא מישראל,
נחת בדרכו מאתונה לפאריס". בהתאם
לגירסה זו הודיע רבין על סמך אותו
הפתק, כי המטוס הופנה להגנאי שבלוב.
סיפור שונה לחלוטין הביא שלמה נקי
דימון בידיעות אחרונות של אותו היום:
"יום ראשון, ה-27 ביוני, שעה אחת-ושלו-
שים. בעיצומה של ישיבת הממשלה נמסר
פתק לידי של שר-התחבורה, גד יעקובי
ב. היתה זו הודעה ששיגר מפקח-תורן
בנמל-התעופה בן-גוריון: מטוס אייר-
פראנס יצא מנמל-התעופה בן-גוריון לאתו-
נה ופאריס. המריא מאתונה בשעה 12.30.
מאז אבד עימו הקשר. נראה פונה לדרום-
מזרח". שר-התחבורה מוסר את ההודעה
לראש-הממשלה, יצחק רבין. בד בבד, כי
שעה אחת שלוש-יחמש, מוזן את רבין
במידע דומה מזכירו הצבאי, תת-אלוף אפי-
ריים פורן.

ובכן, לפי נקדימון, הראשון שידע היה

הרב מרדכי פירון. פניו של בגין חתר-
מות. עם זאת, הוא מהרהר בינו לבין עצי-
מו: לגלות או לא לגלות לרב הראשי את
הסוד. מה יהיה אם למחרת בבוקר יקום
הרב וישאל את עצמו, מדוע לא רמז לי
בגין מאומה? בגין מבקשו לצאת מן ה-
אולם, ובאחת הפינות מגלה את אוזניו.
כבוד הרב, אומר בגין, צריך להתפלל
להצלחתם. לקראת שעת הפעולה לוחש
בגין באוזני הרב: בעוד רבע-שעה הם
נוחתים! הרב פירון שולף מכיסו תפילת
הדרך לטייסים, וממלמל אותה. מאוחר יותר
מצטרף בגין לתפילה, בזוה הרגע הם נר-
חתיים! לוחש בגין באוזני הרב ומציץ
בשעונו.

לפי דבריו של נקדימון, פיטפט בגין
וגילה את הסוד הכמוס במדינה באוזני
מי שלא היה מוסמך לדעת זאת. בגין
התנהג בצורה חסרת-אחריות, ועלול היה
לסכן את המיבצע כולו. כפי שאמר האלוף
אהרון יריב בראיון עיתונאי: "בלי הפי-
תעה טוטאלית ממש אין יוצאים לפעולה
כזאת... כל מי שהיה בסוד העניין ידע
להתאפק ולהתרכז...".

האלוף יריב טעה. לא כל מי שהיה
בסוד העניין, ידע גם להתאפק.

כמה "קברניטים"?

אחרי הצלחת המיבצע, החל המי-
רוץ הגדול על קטיף פירות הניצחון.
ביום הראשון בבוקר, מייד לאחר הפעו-
לה, הודיעו לעיתונאים — וכך גם פורסם
בשיוורי ישראל — על מסיבת-עיתונאים
לסיקור הפעולה, בהשתתפות שימעון פרס
וגד יעקובי. נראה כי יעקובי חשב שהוא
ממשיך לשאת באחריות. כמי שהוטלה
עליו האחריות לענייני-התעופה.

מסיבת-העיתונאים זו בוטלה לאחר-מכן,
בתירוץ שאייאפשר לדווח לעיתונות לפני
הדיווח לכנסת, שנקראה לאותו יום לשעה
14.30, ובה עמד ראש-הממשלה למסור
מידע.

עד היום לא נודע מי הודיע על מסי-
בת-העיתונאים של פרס-יעקובי. במקומה
התכנסו העיתונאים למסיבת-עיתונאים ב-
חמש אחר-הצהריים, בהשתתפות פרס, גור
ותת-אלוף דן שומרון, מפקד הכוח הפועל.
מייד אחרי מסיבת-העיתונאים זו נפתח
(המשך בעמוד 32)

בגין או דיין?

שיתופם של ראשי האופוזיציה
בפרשה מעיד על תבונתו של רבין.
כמי שידע שקיים סיכוי שוה לניצחון
ולהצלחה, החליט רבין לחלק את האחר-
יות בין מירב האנשים. לפי חריף דיווח
רבין כל העת מנחם בגין ואלמלך ריי-
מלט, וזה בתמיכתם המלאה בכל צעדיו.
אצל יוסף חריף, אגב, דיין לא היה כלל
בתמונה. פרט להצעה לשולחו אל אידי
אמין.

קריאת מאמרו של נקדימון מציגה את
הפרשה באור שונה לגמרי, ומתקבל הר-
שם כי לולא בגין ורימלט, לא היתה
הפעולה מצליחה כלל, כאשר גם דיין
שותף לעניין. לפי נקדימון התייעץ פרס
ביום החמישי עם משה דיין, ביקש את
חוות-דעתו על האופציה הצבאית, וזכה
בהסכמה נלהבת: "אני מצדד במאמץ-החמ-
שה אחריהם". אשר לבגין ורימלט, הרי
כבר ביום הרביעי הכניסם רבין בסוד
העניינים, וזכה בהסכמתם לדרך-טיפול.